

Gunga åt Söder och Norr

Inlighetens kamp

Anna-Klara Mehlich

Gunga åt Söder och Norr
Inlighetens kamp

Gunga
åt
Söder och
Norr
Inlighetens kamp

Anna-Klara Mehlich

Böckerna om Aina och hennes vänner är fristående äventyrsromaner. De är böcker med övernaturliga inslag som alla har aktuella underliggande teman som stress, klimatförändringar och tolerans.

Totalt fyra böcker planeras i serien:
Gunga åt Öster - Mot tidens härskare
Gunga åt Väster - Mot Vädrets furste
Gunga åt Söder och Norr - Inlighetens kamp
Gunga hem igen (ännu ej utgivningen)

Läs mer om Anna-Klara Mehlich på
www.annaklaramehlich.se
www.barfotabocker.se

© Anna-Klara Mehlich 2016

Utgiven av Barfotaböcker AB
www.barfotabocker.se
info@barfotabocker.se

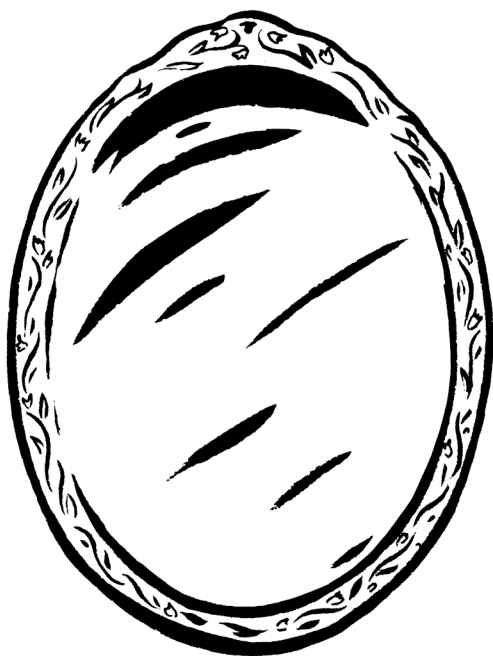
Omslagsbild och illustrationer: Sofia Falkenheim
Omslag och sättning: Serge Martynov, Museea
Typsnittskreatör omslag och rubriker: Jessica Lapointe
Första upplagan. Första tryckningen
Tryckt hos Livonia Print Ltd, Lettland 2016
ISBN: 978-91-983122-0-1

Alla människor ser lika ut. De har likadana kläder på sig och rör sig på samma sätt. Det går inte att skilja dem åt. I dag såg jag hur en flicka blev bortförd. Flera ur armén släpade henne över torget. Hon kämpade för att komma loss och hon skrek på hjälp. Men trots att det var fullt av människor där, brydde sig ingen. Ingen! De bara tittade på henne med sina tomma, döda blickar. Det var så hemskt att se. Och jag vet att det kan vara min tur nästa gång. För de är på jakt efter mig också. Och det kan ske när som helst. När som helst.

Del I
Inlighetens spegel

/.

Den gamle mannen satt tryckt mot gungstolens rygg. Axlarna var uppdragna mot öronen och hela kroppen darade. Blicken for oroligt fram och tillbaka då han gång på gång såg sig omkring i rummet.

– Jag söker Aina, viskade han med låg, pipig röst. Aina den enda. Måste träffa henne. Nu, genast ...

Han gjorde en hastig rörelse med handen och förde bort en hårslinga som fallit ner framför ögonen.

– Det är bråttom, mycket bråttom. Måste leta, måste hitta. Innan de upptäcker ... innan de märker ...

Månens sken gjorde sommarnatten mindre mörk. Ljuset letade sig in genom fönstret. Det föll på den lille mannen som satt i gungstolen i morfars finrum. Hans ansikte var fårat av rynkor, det långa håret svart och skägget spretigt. Han bar bruna, lappade byxor och en grön-beigerandig kofta. Blicken flackade. Jag drog efter andan och sa med låg röst:

– Det är jag som är Aina.

Mannens ögon blev stora. Sedan skakade han kraftigt på huvudet:

– Nej, jag menar inte dig. Det kan det inte vara. Jag söker Aina den enda. Hon som sångerna och sägnerna berättar om ... Hon som är den enda som kan hjälpa oss.

– Många kallar mig för Aina den enda, viskade jag.

Den lille mannen synade mig. Han såg tveksam ut. Från köket hördes svagt väggklockans pendel slå. Han viskade med tunn röst:

– Ett, två ... kan det verkligen vara så? Så ung? Nej, nej, nej! Det kan inte stämma. Ingen så ung kan hindra allt hemskt som sker. Så mycket ondska, så ofattbart mycket ondska. Snart ropar de ... Oj, oj, oj, oj, tänk om de märker ... tänk om de märker!

Mannen pressade händerna för öronen. Han skakade i hela kroppen. När jag såg hans skrämda blick började även jag darra där jag stod framför gungstolen, barfota i min vita pyjamas. Jag viskade:

– Jag vet inte om jag kan hjälpa dig ... det är jag inte säker på. Men jag har hjälpt folket i Öster och Väster tidigare.

Den lille mannen ryckte till och förde bort en svart hårslinga som på nytt fallit ner för ögonen. Han tittade på mig uppifrån och ner innan han sa:

– Då är det du som är den enda ... Trodde du skulle vara äldre, men hade fel, återigen hade jag fel.

Mannen mötte min blick och nickade. Sedan började hans blick vandra runt i finrummet. Från matsalsgruppen, mot den gamla kakelugnen och vidare till alla de gamla fotografierna som hängde på väggen intill gungstolen.

– Vad vill du jag ska göra?

– Ett, två, tre, fyra, fem ... lova att hjälpa innan jag åter måste hem, viskade han snabbt.

– Vad menar du med det? Och jag kan inte lova, när jag inte vet vad du vill.

– Schhhh ... Inte så högt! Tänk om de hör. Oj, oj, oj, tänk om de hör ... Får inte veta att jag är här, viskade han samtidigt som han började vagga fram och tillbaka.

– Vilka då?

– De som jagar, som hela tiden jagar och för bort.

Han andades snabbare och förde på nytt bort en hårslinga.

– Vilka är det som jagar?

– De kan vara var som helst, när som helst. Alltid vara på sin vakt, aldrig slappna av ...

Det var som att han pratade med sig själv. Han såg sig omkring med uppspärrande ögon. Då upptäckte jag att han höll något tryckt mot magen.

– Vad har du där? frågade jag nyfiket.

För ett ögonblick tvekade den lille mannen, sedan sträckte han fram det han höll i mot mig. Hans händer darrade.

– Han kan lära dig mycket.

Jag tog emot det mannen gav mig och höll det så att månens sken skulle hjälpa mig att se vad det var. Jag kände omedelbart igen det. Det var ett av fotografierna som brukade hänga på väggen, bland de andra korten. Jag hade sett det många gånger. Ramen var silverfärgad och själva kortet gulnat. En man med mörkt förkläde och rufsig, ljust hår tittade in i kameran. Han stod framför verandan till ett litet torp.

– Men det här kortet är ju gammalt. Han måste väl vara död? Hur skulle han kunna lära mig något? frågade jag.

De flesta av fotografierna som hängde på väggen i morfars hus var gamla och att de flesta av personerna på dem, var döda sedan länge. Det visste jag.

– Han kan lära dig mycket ...

Mannen nickade ivrigt samtidigt som han sträckte sig för att ta tillbaka fotografiet. Jag gav honom det och för en kort stund såg han mer hoppfull än rädd ut. Men så slog han händerna för öronen och utbrast med sin pipiga röst:

– Oj, oj, oj nu har de märkt ... Nu ropar de! Måste gå ... måste omedelbart gå. Säg inte till någon att jag varit här.

Han började föra gungstolen fram och tillbaka.

– Vänta! Du måste berätta hur jag kan träffa honom.

Den lille mannen svarade inte, utan fortsatte ge gungstolen fart. Han såg vettskrämd ut.

– Snälla vänta! Vart ska du?

Ett ögonblick stannade mannen upp och såg mig rakt i ögonen.

– Måste till Norr, tillbaka till Norr, viskade han.

– Norr, var ligger det? Vilka är det som ropar?

Mannen svarade inte på mina frågor, utan gungade bara med allt högre fart.

– Kan inte vara här! Ett, två, tre, fyra, fem, sex, sju ... jag måste fara nu.

Det var det sista han sa. Sedan var han borta. Kvar på

golvet i finrummet var jag, med blicken fäst på fotografiet. Det var det enda som var kvar i gungstolen. Jag tog upp det och tittade än en gång på den avbildade mannen. Han var stor, lång och kraftig. Försiktigt hängde jag upp fotografiet på spiken det brukade hänga på. Svagt i bakgrunden hördes pendelns slag från vägguret i köket. Någonstans utanför kvittrade en ensam fågel. Annars var det tyst och stilla.

2.

– Vackrare än så här kan det inte bli eller vad säger du, min lilla tös?

Morfar såg ut över den blommande slänten. Jag höll med honom. Det var en så vacker dag att det riktigt spratt till i magen. Himlen var blå och solens strålar hade börjat värma upp dagen. Vi satt och åt frukost ute på den lilla entrétrappan, morfar och jag. Härifrån såg vi ut över böljande åkrar, ljusgröna hagar och djupa skogar. I hagen närmast oss stod tre hästar och betade. På den slingrande grusvägen intill kom en röd traktor åkande. I slänten nedanför trappan hade morfar planterat lila syrener, gula dagliljor, blå iris och rosa rosor. De blommade för fullt nu. Den söta blomdoften blandades med en fläkt av jord och dagg. Längre ner i trädgården stod Korsen, det gamla äppelträdet som åskan slagit ner i strax innan jul. Blixten hade gjort att en stor del av trädet brutits av och stammen var nu stöttad med pålar. Men trädet levde faktiskt. Och de spretande grenarna var fulla av vita knoppar som precis börjat slå ut.

– Tänk att Korsen överlevde trots allt, sa morfar samtidigt som han smuttade på sin kopp te. Har vi naturen med oss, tösen min, så blir det äpplen också ska du se.

– Ja, jag tror det, instämde jag.

Det är speciellt med Korsen. Trädet planterades långt innan morfars hus byggdes. Över två hundra år gammalt, säger morfar att det är. Dessutom är det ett bra klätterträd. Jag och mina kompisar Lovisa och Linus har ofta klättrat i det och suttit gömda i trädtoppen. Det har varit perfekt, när vi velat vara ifred för att diskutera hemliga saker. Men efter att åskan slog ner i det, är det för ömtåligt att klättra i.

Jag tittade på Korsen och suckade. Trädet fick mig att längta ännu mer efter Lovisa och Linus. Ända sedan jag kom till morfar, dagen efter att sommarlovet började, hade jag saknat dem. Vi brukar alltid vara tillsammans på loven. Men nu var de bortresta hos sina kusiner. Inte förrän dagen innan midsommar skulle de komma hem igen. Sju hela dagar var det kvar. En hel evighet.

Lovisa och Linus är syskon. De bor på andra sidan grusvägen som går utanför morfars hus. De brukar locka med mig på mängder av äventyr, trots att jag egentligen är ganska stillsam av mig. Förutom att spionera på mystiska personer vid affären här i Solsäter, gör vi utflykter, rider och hittar på allt möjligt spännande. Jag blir alldeles varm när jag tänker på hur roligt vi brukar ha.

Morfar blickade ut över ängarna och såg ut att vara försjunken i tankar. Själv fortsatte jag att fundera på det som fyllt mina tankar nästan hela morgonen, den lille mannen i gungstolen. Och precis som tidigare, knöt det sig i magen. Han hade ju varit så rädd, så fruktansvärt

rädd. Och han hade sökt upp mig eftersom han ville att jag skulle hjälpa honom. Men hur skulle jag kunna göra det? Och om jag kunde, ville jag det? Orkade jag ge mig ut på ett äventyr igen? Jag mindes alltför väl vilken kamp det varit både i Öster och i Väster. Det hade varit stunder jag bara velat ge upp, då jag bara önskat att få komma hem till morfar igen och aldrig mer återvända. Jag undrade varför den lille mannen varit så rädd. Vilka var det som han pratat om, som hela tiden jagade och förde bort? Det ville jag veta. Sedan funderade jag över varför han talat på ett så underligt sätt. Hans sista ord ekade i mitt huvud: *Ett, två, tre, fyra, fem, sex, sju ... jag måste fara nu.* Varför hade han sagt så? Och vad ville han att jag skulle lära mig från mannen på fotografiet?

– Vänta lite morfar. Jag ska bara hämta en sak, sa jag och reste mig.

– Jag har inte tänkt gå någonstans, svarade morfar kisande mot mig och log.

Jag öppnade dörren och gick in i huset. I hallen blev jag stående. Det hade varit så ljust ute, att det tog ett tag för ögonen att vänja sig vid dunklet inne. När jag kunde se igen, gick jag omedelbart genom köket och över den höga tröskeln in till finrummet. Solen sken genom fönstren. Den lyste upp matsalsbordet, de höga stolarna och även gungstolen som den gamle mannen suttit i för bara några timmar sedan. Jag gick till väggen med fotografierna och lyfte försiktigt ner den inramade bilden, som den lille

mannen visat mig. Sedan gick jag tillbaka ut i solen och räckte fram fotografiet mot morfar.

– Vem är det här? frågade jag.

– Varför undrar du det?

– Jag har inte tänkt på det här fotografiet tidigare, men jag fick syn på det igår och blev nyfiken på vem det var, svarade jag.

Morfar tittade undrande på mig, som om han anade att jag inte riktigt sa som det var. Mina kinder hettade. Det var ju ingen direkt lögn, bara inte hela sanningen. Morfar frågade inget mer, utan pekade istället på fotografiet:

– Det är Vidar. Vi brukade kalla honom för Sot-Vidar när jag var liten.

– Varför då?

– Han var traktens smed och han var alltid svart av sot. Han var väldigt duktig, ska du veta. Alla kom till honom för att få hjälp. Han kunde tillverka allt som gårdarna behövde, från plogar och harvar till lås och hästskor.

Morfar vände ansiktet mot solen, funderade och fortsatte:

– Han var lång, stark som en oxe och hans ljusa hår var alltid rufsigt. Oftast var han tyst. Men när han pratade var rösten mörk och mullrade som åska. När jag var liten var jag rädd för honom. Det berodde nog på rösten och att han var så stor, för han var egentligen väldigt snäll.

Jag tittade noga på fotografiet. Så här i solljus kunde jag se honom tydligt. Både ögonen och minen var allvarliga. Han var stor, men såg ändå lite blyg ut. Håret spre-

tade och var nästan vitt. Över magen hade han ett mörkt förkläde. I ena handen höll han en lång tång. Jag tänkte på det mannen i gungstolen sagt, att han hade mycket att lära mig.

– Lever han fortfarande? frågade jag, men visste egentligen svaret.

– Nej, min lilla tös. Det var länge sedan Sot-Vidar lämnade jordelivet. Han måste ha varit död i trettio år vid det här laget.

– Bodde han här i närheten?

– Han bodde ett par kilometer härifrån.

Morfar pekade mot vägen intill hagen, den väg traktorn åkt en stund tidigare. Han fortsatte:

– Om du följer den där vägen och viker av på den lilla grusvägen som finns på höger sida efter Oskarssons gård, kommer du till smedjan och torpet där Sot-Vidar bodde. Det är det sista huset på den vägen.

– Bor det någon där nu? undrade jag.

– Nej, det tror jag inte. Huset är nog fallfärdigt nu. Hade någon flyttat in skulle jag ha hört om det.

Återigen tittade morfar misstänksamt på mig. Jag anade att han undrade varför jag frågade och att han förstod att det var något jag inte berättade. Men det är en sak som är bra med morfar, anar han att det är något jag inte vill berätta brukar han inte fråga. För säkerhets skull bytte jag ändå samtalsämne:

– Har du förresten fått reda på vem det var som hängde den där påsen på dörrhandtaget i julas?

– Nej, tösen min. Det är och förblir en gåta.

Ja, den påsen var verkligen ett mysterium! På julafton hade vi haft huset fullt av släkt och vänner som firat jul hos morfar. När julklapparna var öppnade hade vi hört ett ljud vid ytterdörren. Men när morfar gått dit, hade det inte varit någon där. Däremot hade det hängt en påse på dörrhandtaget. I påsen var ett paket ägg, en gammal nyckel och en liten fickspegel. Lovisa, Linus och jag hade ägnat resten av jullovet åt att fundera på vem det kunde vara som hängt påsen på dörren. Vi hade pratat med besökare i affären för att höra om de visste något, smugit på folk i området och letat efter ledtrådar. Men det hade inte lett till något resultat. Påsen med de konstiga sakerna i, var en gåta.

– Det märkliga är att även Hubert på Skatholt och Oskaria råkat ut för samma sak, fortsatte morfar.

Jag ryckte till.

– Va? Har de också fått en påse med nyckel, ägg och spegel i?

– Nej, det var visst andra saker. Jag minns inte vad. Men båda har berättat att de plötsligt en dag hittat en påse på dörrhandtaget.

– Vad konstigt. Det måste ju vara samma person som hängde påsen på din dörr, morfar.

– Jo, det låter ju rimligt.

– Är det länge sedan det hände? frågade jag.

– Hubert fick den nog för ett par, tre månader sedan. Men Oskaria fick den förra veckan, berättade morfar.

– Och de såg inte heller vem som kom med påsarna?

Morfar skakade på huvudet.

– Det är lite underligt, det är det visst det. Båda upptäckte påsarna när de gick ut på morgonen. Det verkar som om någon hade varit där och lämnat dem på natten. Jag förstår inte varför han eller hon inte ger sig till känna.

– Ja, det är verkligen konstigt, instämde jag.

Morfar slog händerna i knäet.

– Nu är det allt dags att sätta fart. Vad har du för planer idag? Jag har några ärenden att uträtta i stan. Har du lust att följa med?

– Nej, jag är nog kvar hemma. Det är så fint väder så jag är hellre ute i solen, skyndade jag mig att säga.

– Det kan jag förstå. Det är ju en enastående dag.

Morfar reste sig upp, rufsade mig i håret och gick in i huset. Jag satt ensam kvar. Samtidigt som min blick följde ett bi, som flög från blomma till blomma nere i slänten, började jag tänka ut vad jag skulle göra under dagen. Jag skulle skriva till Lovisa och Linus och berätta att både Hubert och Oskaria fått påsar på dörren. Jag var säker på att de skulle tycka det var intressanta uppgifter. Sedan skulle jag ge mig ut på en cykeltur. Jag tittade noga på fotografiet jag hade i knäet. Sot-Vidar. Jag kunde förstå att morfar varit rädd för honom när han var liten.

– Hej Sot-Vidar, viskade jag till mannen på fotografiet. Jag tänker cykla till ditt torp idag. Du har visst något du ska lära mig. Jag undrar vad det är.

